

i Mæret 1842. Jeg troer, at det maa indrømmes, at 1400 Rb. i 1842 var fuldkommen saa meget som 1400 Rb. nu, og jeg troer ogsaa, at man maa indrømme, at uagtet dette Tilfælde har foreligget Ministeriet ved nærværende Lovforslags Udarbejdelse, saa har det dog ikke vist Tilbøielighed til at gaae høiere tilveirs; Ministeriet er ikke gaaet fra 1200 Rb. til 1400 Rb., men fra 1400 Rb. til 1200 Rb.

Grundtvig: Der var et Dieblif, da jeg, ved at komme herind i Forsamlingen og høre, at dette Lovforslag blev bekæmpet af en Mand, (C. E. Møller), som jeg aldrig før har hørt tale mod nogen Bevilling, som Ministeriet var fremkommet med, stod i den Formening, at der maatte være fundet ganske forfrækkelige Grunde, der talte derimod; men, hvormeget jeg end har lyttet efter, har jeg dog slet ikke hørt om nogle saadanne Dydagelser; thi det er jo en ligefrem Sag, her som ved andre Leiligheder, at, naar man ret vil sikke sig for at sige B, skal man aldrig sige A; det følger jo af sig selv. Hvad jeg endnu ved denne Leilighed synes at maatte sige, det skal blot være det, at, naar i det Hele Thinget vil indlade sig paa nærværende Forslag, naar Thinget virkelig efter Ministerens Forslag vil give Professor Mariboe en Anerkjendelse, da mener jeg, at Thinget nødvendigviis maa gaae ind paa Forslaget, saaledes som det foreligger. — Det kunde maaskee have været ligesaa godt, om Ministeren havde foreslaaet 1000 Rb.; men da nu Ministeren har foreslaaet 1200 Rb., saa mener jeg, at dersom Thinget vil vise, at det med Ministeren anerkjender Mandens Fortjeneste, saa maa det ogsaa antage Ministerens Forslag; thi, dersom vi prutte Noget af, saa gjøre vi egentlig Manden en Banære, istedetfor at gjøre ham en Gære, og, naar det i den Anledning er blevet anført, at det kunde være ret godt at forestage en saadan Nedsættelse, da alle Summer hvert Aar synes mindre, saa skal jeg dog tage mig den Frihed at bemærke, at der just deri maatte ligge en Grund til ikke at prutte af, thi, naar da bare eet Aar er gaaet, endstige naar flere Aar ere gaaede, vilde de 800 Rb. endnu synes langt mindre end i det nærvæ-

rende Dieblif. Jeg skal derfor meget ønske, at de ærede Herrer, der have stillet Vædringsforslaget, ville tage det tilbage, fordi mig virkelig synes, at her er der ikke Andet at gjøre end enten at sige Ja eller Nei.

Tscherning: Da jeg er een af dem, der have været med at stille dette Forslag, troer jeg, at jeg er vel opfordret til at sige et Par Ord i den Anledning. Da Sagen kom for til første Behandling, erklærede jeg, hvad jeg gjæntager her, at den paagjældende Mand har Fortjenester, som gjorde, at man ugjerne burde overgive ham til Fattigdom, at man burde tage Hensyn til hans Stilling og see, om muligt, at give ham en Understøttelse; men jeg gjorde tillige opmærksom paa, at det var en uheldig Sum, man havde rammet. Det er Noget, som jeg havde ønsket, at den ærede Minister havde været rigtig opmærksom paa, og at han selv havde stillet et Forslag til Forandring i den forlangte Sum, saa havde vi Andre kunnet spare os at gjøre det. Nu ere vi komne til det som en meget simpel Consequent af denne Betragtningssmaaade ogsaa i en anden Retning, og det er ikke den uvæsentligste. Naar vi betræde denne Vej og give en extraordinair Pension, saa maa det enten være i det Tilfælde, at vi anerkjende en ualmindelig Fortjeneste — det er ikke nok, at vi saa her anerkjende en virkelig tilstedeværende Fortjeneste, men det maa være en ualmindelig Fortjeneste, og at vi saa uden Hensyn til Pensionsløven give en Belønning, det er Noget, vi sjældent maae komme til, det er farligt at komme paa den Vej, men, naar vi komme paa den, maae vi ogsaa vide, at der foreligger noget Ualmindeligt, — eller ogsaa maae vi give Understøttelsen saaledes, at man ikke kan regne sig til den efter Pensionsløven. Det er netop Feilen ved denne Sags Forelæggelse, at man har tænkt sig den private Mand, hvem man vil give en Understøttelse, som om han i hele den Tid, hvori han havde virket for sig selv, i det han virkede for det Offentlige, havde staaet i Statens Tjeneste, og man saa bør tilkjende ham den samme Pension, som han i saa Fald efter Pensionsløven vilde have faaet. Man maa vel lægge Mærke til, at vi stadigt her i Salen have